

ՄիաՄանթո

Որդին իր հօրը

«Հա՛յր իմ, դեռ մինչեւ ո՞ր արեգակն ես՝ քու որդիդ, քեզ անձանօք,
Եւ դուն իբրեւ օտարական պիտի ապրինք...:
Եւ քու արհինդ երականերուս մէջ թո՛ղ եռայ,
Թո՛ղ աչքերուս մէջն ես մինչեւ այսօր ցոլացնեմ
Յիշատակն աչքերուդ,
Թո՛ղ իմ սիրտս քու սիրոյդ համար ողողուի...:
Թո՛ղ հասակս սկսի քու հասակիդ յար ու նման
Պարմանիի պայծառութեամբս ուռճանալ...:
Թո՛ղ երագներս քեզմով լեցուին,
Թո՛ղ իմ միտքս իր թելերովն, վայրապար,
Թո՛ղիչ առնէ, իր ստեղծիչը որոնելու...
Այս ամէնը ցնորքներ են ինձի համար,
Մինչեւ որ քու շրթունքներդ հայրական
Չի մօտենա՛ն, իրենց հուրովն, այս ճակատս սպիտակ,
Չի մօտենա՛ն այս ճակատս երագիս մէջ համբուրելու:

Հա՛յր իմ, ես այն ճիւղն եմ գօրաւոր, դալարագեղ այն ծառին,
Որ յոգնութեանդ օրերուն քու նեցուկդ պիտի ըլլայ...:

Ես այն ջուրն եմ, հպարտութեան ապառաժէն դո՛ւրս ցայտող,
Որ ծարաւիդ ժամանակ
Բաժակներուդ աղամանդէն պիտի յորդի՛...
Ես փեթակիդ այն ժիրաժիր մեղո՛ւն եմ,

Որ դառնութեան օրերուդ
Պնակիդ մէջ իր ոսկեղէն մեղրը պիտի հիւթե...

Ես դալարի՛քդ եմ, ծաղկաստա՛նդ եմ, քու այգի՛դ եմ...:
Ես այն վայրն եմ, ուր յոգնած հայր մը պէտք է հանգչի...:

Ես այն լարն եմ տիեզերքի այն տաւիղին,
Որ միմիայն որդին գիտէ իր հօրն համար հնչեցնել...:

Ես Ովասիսդ եմ, հովանիդ եմ արեւին տակ,
Ես արեգա՛կդ եմ քու յոյգերու կամ մրրկի օրերուդ...:

Ես Էուֆիւնդ եմ եւ սկիզբն եմ քու վախճանիդ,
Իմ մէջն է որ դուն ինքդ՝ կեանքէդ յետոյ, պիտի ապրիս...:

Ի՛նչ առհասութիւն, ի՛նչ խորհուրդ, ի՛նչ գաղտնիք...:
Ինձի ըսին, թէ աչքերուս մէջ քու կերպարանքդ կ'արտացոլայ...
Եւ բիբերուս մէջն ես քու դեմքդ նշխարներո՛ւ պէս կը պահեմ,
Բայց չե՛մ ուզեր իմ կարօտէս արցունքներովս պղտորել գայն,
Մինչեւ որ քե՛զ գրկելով՝ իմ սարսուռէս չարտասուեմ...»: